

Sygn. akt II CNP 78/10

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 czerwca 2011 r.,
skargi G. P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 28 stycznia 2010 r.,
wydanego w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko G. P.
o zapłatę i ustalenie,

oddala skargę.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 6 października 2009 r. zasądził od pozwanej G. P. na rzecz powoda M. G. kwotę 10.000 zł z ustawowymi odsetkami od daty wydania tego orzeczenia, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji powoda, wyrokiem z dnia 28 stycznia 2010 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda dalszą kwotę 20.000 zł, oddalił apelację w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

G. P. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego, podnosząc, że Sąd ten naruszył przepisy: art. 87 § 1, art. 91 pkt 3, art. 97 § 1 i 2, art. 373 i art. 378 § 1 k.p.c., a także art. 25 ust. 3, art. 41 i art. 77 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.), które to uchybienia skutkowały nieważnością postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c). W konkluzji wniosła o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z wymienionymi przepisami.

Sąd Najwyższy zażył, co następuje:

Podniesione w skardze zarzuty oparte zostały na twierdzeniu, że powód, zarówno w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym, był reprezentowany przez pełnomocnika nienależycie umocowanego. Skarżąca wskazała przy tym, że pełnomocnictwo udzielone przez powoda w dniu 27 lipca 2008 r. adwokat B. Z. do działania w jego imieniu przed Sądem Rejonowym obejmowało umocowanie do czynności procesowych przeciwko TUiR Warta S.A., która nie była stroną w tym postępowaniu. Pełnomocnictwo to, podobnie jak pełnomocnictwo z dnia 5 listopada 2009 r. do czynności procesowych przed Sądem drugiej instancji, udzielone zostało B. Z. z prawem substytucji, a nie z prawem upoważnienia przewidzianego w art. 77 ust. 2 Prawa o adwokaturze. Tymczasem w obu instancjach pełnomocnika powoda zastępował aplikant adwokacki, nie mający do tego upoważnienia. W konsekwencji – wywodziła skarżąca - złożony przez tego aplikanta wniosek o doręczenie uzasadnienia

wyroku Sądu pierwszej instancji był bezskuteczny, a tym samym apelacja powoda winna ulec odrzuceniu jako spóźniona.

Odnosząc się do tak skonstruowanych zarzutów należy stwierdzić, że nie mogą one wyrzucić zamierzonego skutku.

W pierwszym rzędzie trzeba zauważyć, że skarga niniejsza została wniesiona od prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji, w związku z czym przytoczonych w niej podstaw nie mogą wypełniać zarzuty wskazujące na wadliwości postępowania pierwszoinstancyjnego. Podniesione przez skarżącą zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, skutkujących nieważnością postępowania przed Sądem Rejonowym, nie mają zatem znaczenia dla oceny zasadności skargi.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym strona skarżąca nie może podnieść skutecznie zarzutu nieważności postępowania z powodu niewłaściwego umocowania pełnomocnika strony przeciwnej. Przewidziany w art. 379 pkt 2 k.p.c. wymóg należytego umocowania pełnomocnika procesowego pod rygorem nieważności postępowania ustanowiony został w interesie tej strony, która z pełnomocnika tego korzysta. Tylko też ta strona może powołać się na nieważność postępowania z powodu nieprawidłowego udzielenia pełnomocnictwa, oraz tylko na korzyść tej strony przyczyna nieważności postępowania z powodu nienależytego umocowania jej pełnomocnika podlega rozważeniu z urzędu przez sąd drugiej instancji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 marca 1999 r., III CKN 209/98, niepubl., z dnia 21 grudnia 2000 r., IV CKN 209/00, niepubl., z dnia 7 lutego 2002 r., I CKN 489/00, niepubl., z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 661/03, niepubl., z dnia 9 marca 2005 r., III CK 263/04, niepubl., z dnia 6 listopada 2008 r., III CSK 209/08, nie publ.). W świetle tego zapatrywania, podzielanego przez skład orzekający, nie można uwzględnić zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 378 § 1 k.p.c.

Chybiony okazał się również zarzut naruszenia art. 373 k.p.c. Sąd Okręgowy odnosząc się do - złożonego na rozprawie apelacyjnej - wniosku skarżącej o odrzucenie apelacji jako spóźnionej, stwierdził, że aplikant adwokacki był upoważniony do zastępowania pełnomocnika powoda przed Sądem pierwszej

instancji, a tym samym mógł skutecznie złożyć wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Wbrew twierdzeniom skarżącej, konstatacja ta nie jest wynikiem nieuprawnionego utożsamienia zastępstwa adwokata przez aplikanta adwokackiego (art. 77 ust. 2 Prawa o adwokaturze) z dalszym pełnomocnictwem procesowym (art. 91 pkt 3 k.p.c.), lecz rezultatem wykładni zakresu umocowania ustanowionego przez powoda pełnomocnika. Prawdliwość tej wykładni mogłaby być ewentualnie podważona w drodze zarzutu naruszenia art. 65 k.c., którego skarżąca jednak nie podniosła.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznając, że nie ma podstaw do stwierdzenia, iż zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem, na podstawie art. 424¹¹ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.